

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Play games a.s., IČ: 247 73 255**, se sídlem Praha 8, V Holešovičkách 1443/4, zastoupen Mgr. Ivem Kroužkem, advokátem ve Všenorech, adresa pro doručování: Praha 1, Růžová 17, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Praha 1, Letenská 525/15, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra financí ze dne 22. 8. 2012, č. j. MF-42871/2013/34-RK,

t a k t o:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se včas podanou žalobou dne 30. 10. 2012 domáhal zrušení rozhodnutí ministra financí ze dne 22. 8. 2012, č. j. MF-42871/2013/34-RK, kterým byl podle § 152 odst. 6 písm. b ve spojení s § 81 odst. 1 správního řádu zamítnut jeho rozklad a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 4. 4. 2012, č. j. 34/97888/2011, kterým byla zamítnuta žádost ve věci doplnění povolení loterie nebo jiné podobné hry podle § 50 odst. 3 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů, prostřednictvím centrálního loterního systému KAJOT VLT, (dále jen „CLS“), v provozovně Krijcos Chomutov, na adrese Palackého 4502, 43001 Chomutov.

Žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí uvedl, že žadatel dne 31. 10. 2011 požádal o povolení k provozování loterie nebo jiné podobné hry prostřednictvím CLS KAJOT VLT na adrese Palackého 4502, 43001 Chomutov. Nicméně Statutární město

Chomutov vydalo obecně závaznou vyhlášku č. 16/2011 účinnou ode dne 1. 1. 2012, která stanoví zákaz provozování sázkových her podle § 2 písm. e), g), i), l), m) a n) a loterií a jiných podobných her podle § 2 písm. j) a § 50 odst. 3 loterijního zákona na celém území města Chomutov, vyjma míst stanovených v příloze č. 1. Adresa, kam je žádáno o povolení, nenáleží k adresám uvedeným v příloze č. 1.

Žalovaný dále uvedl, že nebude posuzovat předmětnou žádost podle vyhlášky Statutárního města Chomutov č. 3/2008, jak se žadatel mylně domnívá. Vyhláška č. 16/2011, která byla vydána v souladu s § 50 odst. 4 ve znění novelizovaném zákonem č. 300/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, bez jakýchkoliv pochybností reguluje také tzv. video loterní terminály.

Žalovaný odkázal na nálezh Ústavního soudu ze dne 14. června 2011, zn. Pl. ÚS 29/10, v němž Ústavní soud mj. judikoval:

„Zatímco ustanovení § 2 písm. e) loterijního zákona vymezuje výherní hrací přístroje (VHP) široce, neboť pod tento pojem zahrnuje i jakákoliv zařízení podobná elektronicky či elektromechanicky řízeným hracím přístrojům, definice obsažená v § 17 odst. 1 je naopak velmi úzká a v podstatě kasuistická. Jinak řečeno, loterijní zákon pracuje s jedním pojmem, který je však definován dvěma rozdílnými způsoby. Za takové situace nelze vystačit toliko s prostým jazykovým výkladem, ale je třeba při interpretaci těchto ustanovení uplatnit další typy výkladových metod, a to především metodu systematického a teleologického výkladu. Systematický výklad loterijního zákona proto vede k závěru, že zatímco úzká definice v části druhé loterijního zákona dopadá na povolovací řízení dle § 18 a násl. loterijního zákona, širší definice obsažená v úvodních ustanoveních se použije v kontextu dalších společných přechodných a závěrečných ustanovení, obsažených v závěrečné části šesté. Pokud zákon o loteriích v § 50 odst. 4 umožňuje obcím v obecně závazné vyhlášce stanovit, že výherní hrací přístroje mohou být provozovány pouze na místech a v čase vyhláškou určených, nebo stanovit, na kterých veřejně přístupných místech v obci je provozování výherních hracích přístrojů zakázáno, pak je pro vymezení pojmu výherní hrací přístroj rozhodující ustanovení § 2 písm. e) loterijního zákona, nikoliv § 17 odst. 1 téhož zákona, které - jak již uvedeno - dopadá pouze na režim povolování dle části druhé.

Ústavní soud dospěl k závěru, že charakter interaktivních video loterijních systémů (ILV) neumožňuje jejich podřazení pod úzkou definici výherního hracího přístroje dle § 17 odst. 1 loterijního zákona, neboť video loterijní terminály jakožto koncové herní stanice, které jsou součástí širšího a složitějšího systému, jehož jádro je umístěno centrálně, postrádají vlastnost kompaktnosti, kterou vyžaduje definice obsažená v § 17 odst. 1 loterijního zákona. Avšak nic nebrání tomu, aby byly podřazeny pod širší definici dle § 2 písm. e) loterijního zákona, neboť nepochybně se jedná o zařízení výherním hracím přístrojům podobná a sloužící témuž účelu.

Dle názoru Ústavního soudu je proto přípustné, aby obec, pocítuje-li takovou místní potřebu, regulovala obecně závaznou vyhláškou vydanou dle § 50 odst. 4 loterijního zákona ve spojení s § 2 písm. e) téhož zákona umístění i ILV, případně dalších přístrojů podobných výherním hracím přístrojům, a to jako součástí širší množiny přístrojů, k jejichž provozu vydává povolení ministerstvo financí dle § 50 odst. 3 loterijního zákona. Ústavní soud tedy shledal, že regulace umístění ILV spadá do normotvorné působnosti obcí, a to dle ustanovení zvláštního zákona, jak má na mysli i § 10 písm. d) zákona o obcích.“

Žalovaný potom uzavřel s tím, že s ohledem na právní názor Ústavního soudu zveřejněný v nálezu Pl. ÚS 29/10 aplikuje obecně závaznou vyhlášku č. 16/2011 na žádost o

povolení CLS ze dne 31. 10. 2011, doručenou dne 31. 10. 2011, a žádost z tohoto důvodu zamítá.

Žalobce se svým podáním domáhal zrušení napadeného rozhodnutí z důvodu nezákonnosti s tím, že bylo porušeno jeho základní procesní právo na vyřízení věci bez zbytečných průtahů.

Žalobce namítal, že jeho žádost ze dne 31. 10. 2011 nebyla vyřízena v zákonné lhůtě třiceti dnů od podání, ač řízení bylo zahájeno dnem 1. 11. 2011, přesto prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno až dne 4. 4. 2012. Nebyla tak vyřízena podle § 50 odst. 3 loterijního zákona, ve znění platném do 31. 12. 2011 a byla vydána v rozporu s oprávněným očekáváním žalobce.

Žalobce dále namítal, že se žalovaný s touto odvolací námitkou ve svém rozhodnutí nevypořádal, resp. nezačal se jí vůbec zabývat. Žalobce podal svou žádost v době platnosti vyhlášky Statutárního města Chomutov č. 3/2008, a proto mělo být o jeho žádosti rozhodováno podle této vyhlášky.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 8. 1. 2013 navrhl žalobu zamítnout s tím, že odkázal na odůvodnění svého žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 22. 8. 2012.

Městský soud v Praze nařídil ve věci jednání, které se konalo dne 1. 12. 2015, při němž účastníci řízení setrvali na svých dříve písemně vyjádřených stanoviscích.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V žalobě napadeném rozhodnutí citovaném nálezu ze dne 14. června 2011, zn. Pl. ÚS 29/10 Ústavní soud judikoval:

„Podle své ustálené judikatury volí Ústavní soud k posouzení souladu napadených ustanovení obecně závazné vyhlášky s ústavním pořádkem nebo zákonem tzv. test čtyř kroků [srov. nález ze dne 22. března 2005 sp. zn. Pl. ÚS 63/04 (N 61/36 SbNU 663, 210/2005 Sb.)]. Ústavní soud v rámci tohoto testu postupně zkoumá, zda měla obec pravomoc vydat napadené ustanovení obecně závazné vyhlášky (1. krok testu), zda se obec při vydávání napadených ustanovení obecně závazné vyhlášky nepohybovala mimo zákonem vymezenou věcnou působnost, tedy zda nejednala ultra vires (2. krok testu), zda obec při jejich vydání nezneužila zákonem jí svěřenou působnost (3. krok testu) a konečně, zda obec přijetím napadeného ustanovení nejednala zjevně nerozumně (4. krok testu).

Ústavní soud v rámci prvního kroku testu konstatoval, že obec vydala napadenou obecně závaznou vyhlášku na základě své pravomoci podle čl. 104 odst. 3 Ústavy. V této souvislosti Ústavní soud připomíná, že uvedené ustanovení zmocňuje obec k originární normotvorbě, a tedy k jejímu vydání není zapotřebí výslovné zákonné zmocnění.

Zatímco ustanovení § 2 písm. e) loterijního zákona vymezuje výherní hrací přístroje (VHP) široce, neboť pod tento pojem zahrnuje i jakákoliv zařízení podobná elektronicky či elektromechanicky řízeným hracím přístrojům, definice obsažená v § 17 odst. 1 je naopak velmi úzká a v podstatě kasuistická. Jinak řečeno, loterijní zákon pracuje s jedním pojmem,

který je však definován dvěma rozdílnými způsoby. Za takové situace nelze vystačit toliko s prostým jazykovým výkladem, ale je třeba při interpretaci těchto ustanovení uplatnit další typy výkladových metod, a to především metodu systematického a teleologického výkladu.

Systematický výklad loterijního zákona proto vede k závěru, že zatímco úzká definice v části druhé loterijního zákona dopadá na povolovací řízení dle § 18 a násl. loterijního zákona, širší definice obsažená v úvodních ustanoveních se použije v kontextu dalších společných přechodných a závěrečných ustanovení, obsažených v závěrečné části šesté. Pokud zákon o loteriích v § 50 odst. 4 umožňuje obcím v obecně závazné vyhlášce stanovit, že výherní hrací přístroje mohou být provozovány pouze na místech a v čase vyhláškou určených, nebo stanovit, na kterých veřejně přístupných místech v obci je provozování výherních hracích přístrojů zakázáno, pak je pro vymezení pojmu výherní hrací přístroj rozhodující ustanovení § 2 písm. e) loterijního zákona, nikoliv § 17 odst. 1 téhož zákona, které - jak již uvedeno - dopadá pouze na režim povolování dle části druhé.

Tento závěr podporuje též teleologický výklad loterijního zákona, resp. vyplývá ze zohlednění účelu, který zjevně vedl zákonodárce k vložení ustanovení § 50 odst. 4 do loterijního zákona. Toto ustanovení se do zákona dostalo spolu s novelou obsaženou v zákoně č. 149/1998 Sb. s účinností od 1. 1. 1999, přičemž je nepochybné, že úmyslem zákonodárce bylo posílit roli obecní samosprávy, pokud jde o vymezení podmínek, za nichž může tento typ loterií povolovat státní správa; v tomto kontextu nelze přehlížet ani skutečnost, že se tak stalo v době, kdy to byla sama judikatura Ústavního soudu, která z důvodů již podrobně vyložených v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 45/06 ze dne 11. 12. 2007 (N 218/47 SbNU 871; 20/2008 Sb.) v podstatě neakceptovala originární povahu normotvorby obcí založenou přímo čl. 104 odst. 3 Ústavy a vyžadovala též právě existenci zvláštního zákonného zmocnění. Ústavní soud je proto toho názoru, že speciální ustanovení obsažené v zákoně o loteriích je třeba s ohledem na to vykládat pokud možno extenzivně tak, aby byl naplněn původní účel, jenž byl tímto ustanovením sledován, tj. prosazení ochrany místních záležitostí veřejného pořádku. (V této souvislosti nelze opomenout ani přesvědčivou argumentaci veřejného ochránce práv, že z hlediska účelu právní úpravy není třeba výrazně akcentovat složité definičně-technické otázky týkající se rozdílů mezi VHP a ILV.)

Ústavní soud dospěl k závěru, že charakter ILV neumožňuje jejich podřazení pod úzkou definici výherního hracího přístroje dle § 17 odst. 1 loterijního zákona, neboť video loterijní terminály jakožto koncové herní stanice, které jsou součástí širšího a složitějšího systému, jehož jádro je umístěno centrálně, postrádají vlastnost kompaktnosti, kterou vyžaduje definice obsažená v § 17 odst. 1 loterijního zákona. Avšak nic nebrání tomu, aby byly podřazeny pod širší definici dle § 2 písm. e) loterijního zákona, neboť nepochybně se jedná o zařízení výherním hracím přístrojům podobná a sloužící téměř účelu.

Dle názoru Ústavního soudu je proto přípustné, aby obec, pocítí-li takovou místní potřebu, regulovala obecně závaznou vyhláškou vydanou dle § 50 odst. 4 loterijního zákona ve spojení s § 2 písm. e) téhož zákona umístění i ILV, případně dalších přístrojů podobných výherním hracím přístrojům, a to jako součástí širší množiny přístrojů, k jejichž provozu vydává povolení ministerstvo financí dle § 50 odst. 3 loterijního zákona. Ústavní soud tedy shledal, že regulace umístění ILV spadá do normotvorné působnosti obcí, a to dle ustanovení zvláštního zákona, jak má na mysli i § 10 písm. d) zákona o obcích.

Uplatnění takové pravomoci a působnosti obcí proto nepředstavuje dle názoru Ústavního soudu nezákonný zásah do výkonu státní moci, resp. státní správy. Vydáním obecně závazné vyhlášky obec nikterak nezasahuje do vlastní rozhodovací pravomoci ministerstva, které je kompetentní v případě inominačních loterií a jiných obdobných her, tj. zařízení, která

nesplňují definici dle § 17 odst. 1 loterijního zákona, avšak současně jsou těmto zařízením podobná, posoudit splnění všech požadavků vyplývajících z části první až čtvrté zákona, jak mu ostatně ukládá § 50 odst. 3 loterijního zákona. Jinak řečeno, regulací v podobě obecně závazné vyhlášky obec nepřebírá rozhodování o povolení ILV dle části druhé loterijního zákona; vydáním obecně závazné vyhlášky stanoví místa, na nichž lze v obci koncová zařízení interaktivních video loterií provozovat, pouze obec stanoví mimo jiné i za účelem ochrany místních záležitostí veřejného pořádku určité mantinely, v nichž se musí rozhodování ministerstva pohybovat.

Ústavní soud proto dospěl k závěru, že obec je oprávněna regulovat umístění ILV na svém území, přičemž přijetím takové právní úpravy obec nejedná ultra vires.

Ústavní soud nemůže nechat zcela bez povšimnutí poznámky pod čarou č. 2 a 3, v nichž se město Chrástava vyjadřuje ke kompetenci ministerstva financí a ministerstvo vnitra v podstatě vyzývá k podání návrhu na posouzení vyhlášky Ústavním soudem. Účelem regulace prostřednictvím obecně závazných vyhlášek je normování činností, které jsou vykonávány na území obce a které s ohledem na lepší znalost místních poměrů zákonodárce svěřuje do působnosti obce, tak aby se tato regulace dostala do dispozice politickým zástupcům občanů obce a současně jim byla blíže. Účelem obecní normotvorby je tedy naplnění tohoto záměru ústavodárce a zákonodárce, přičemž adresátem obecně závazných vyhlášek jsou přirozeně jednotlivci, tj. fyzické a právnické osoby. Obecně závazné vyhlášky jako právní předpisy originární povahy by proto neměly sloužit jako nosiče vzkazů zastupitelstva obce jiným orgánům veřejné moci, ať už je zastupitelstvo motivováno jakýmkoliv úmyslem. Ačkoliv je Ústavní soud tradičně vůči legislativní kvalitě obecně závazných vyhlášek tolerantnější, apeluje na obce, aby si při jejich tvorbě a formulaci byly výše uvedených postulátů vědomy.

Pokud jde o formulaci čl. II odst. 2 vyhlášky, Ústavní soud zcela akceptoval argumentaci veřejného ochránce práv, totiž že případné "zneplatnění" rozhodnutí ministerstva financí není věcí obecní samosprávy. Jak již uvedeno, pravomoc obcí stanovit obecně závaznou vyhláškou místa, na nichž mohou být video loterijní terminály v obci provozovány, nikterak nezpochybňuje pravomoc ministerstva financí vydávat rozhodnutí o povolení dle § 50 odst. 3 loterijního zákona a nelze připustit, aby takové zpochybnění obecně závazná vyhláška obsahovala. Nástroje, jak případně dosáhnout zrušení vydaných povolení ministerstva financí, pokud se ocitají v rozporu s obecně závaznou vyhláškou, upravuje buď správní řád (zejména ustanovení § 94 a násl. upravující tzv. přezkumné řízení), nebo spíše též samotný loterijní zákon, který v ustanovení § 43 odst. 1 stanoví povinnost orgánu, který loterii nebo jinou podobnou hru povolil, zrušit povolení, jestliže nastanou nebo dodatečně vyjdou najevo okolnosti, pro které by nebylo možné loterii nebo jinou podobnou hru povolit. Bude pak na ministerstvu financí, aby v konkrétních případech posoudilo, zda existence obecně závazné vyhlášky, ať už byla přijata před vydáním rozhodnutí o povolení či po něm, je důvodem pro zrušení povolení, a to především s ohledem na další ústavně vymezené principy. Konkrétní posouzení a vážení těchto principů nyní nelze předjímat, avšak v zásadě platí, že provozovatelé těchto zařízení si museli být vědomi existence ustanovení § 43 loterijního zákona, a tedy skutečnosti, že mohou být v podstatě kdykoliv, nastanou-li v průběhu platnosti povolení okolnosti vylučující provoz těchto zařízení, tohoto povolení zbaveni.

S ohledem na výše uvedené Ústavní soud shledal, že zařazením čl. II. odst. 2 do obecně závazné vyhlášky město Chrástava jednalo ultra vires, a proto dané ustanovení v druhém kroku testu neobstálo.“

Podle § 50 odst. 3 loterijního zákona, ve znění platném od 1. 1. 2012, Ministerstvo může povolovat i loterie a jiné podobné hry, které nejsou v zákoně v části první až čtvrté upraveny, za předpokladu, že v povolení budou všechny podmínky provozování takové loterie a jiné podobné hry podrobně stanoveny. Použije přitom přiměřeně ustanovení části první až čtvrté tohoto zákona. Ministerstvo v této souvislosti stanoví provozovateli, aby učinil opatření k zamezení hry osobám, které nedovršily věku 18 let, a k zajištění veřejného pořádku.

Podle § 50 odst. 3 loterijního zákona, ve znění platném od 31. 12. 2011, Ministerstvo může povolovat i loterie a jiné podobné hry, které nejsou v zákoně v části první až čtvrté upraveny, s tím, že v povolení budou všechny podmínky provozování podrobně stanoveny. Použije přitom přiměřeně ustanovení části první až čtvrté zákona.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. února 2015, čj. 6 As 285/2014-32, povolení k provozování loterie nebo jiné podobné hry vydané podle § 50 odst. 3 loterijního zákona lze zrušit, nastanou-li nebo vyjdou-li dodatečně najevo okolnosti, pro které by nebylo možné loterii nebo jinou podobnou hru povolit (§ 43 odst. 1 zákona o loteriích a jiných podobných hrách), přičemž může jít nejen o okolnosti skutkové povahy, ale též o okolnosti rázu právního. Takovou okolností může být vydání obecně závazné vyhlášky, která v místě, kde byl povolen provoz interaktivního video loterního terminálu, provozování loterií a jiných podobných her zakazuje [§ 50 odst. 4 loterijního zákona, resp. obecně § 10 písm. a) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení)].

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které mu předcházelo v rozsahu námitek uplatněných v podané žalobě, přičemž se řídil především ustálenou judikaturou Ústavního soudu, a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

Hlavní žalobní námitky spočívají ve výhradách vůči tomu, že rozhodování o žádosti ze dne 31. 10. 2011 o povolení k provozování loterie nebo jiné podobné hry prostřednictvím CLS KAJOT VLT na adrese Palackého 4502, 43001 Chomutov, trvalo správnímu orgánu prvního stupně několik měsíců, přičemž byly překročeny lhůty, které správní řád stanoví pro vydání rozhodnutí. Současně v důsledku změn, jak v loterijním zákoně, tak i v příslušné obecně závazné vyhlášce Statutárního města Chomutov, které v mezidobí nastaly, došlo k tomu, že žádosti žalobce nemohlo být vyhověno.

V inkriminované věci je nesporné, že rozhodování o žádosti žalobce ze dne 31. 10. 2011 trvalo tak dlouho, že skutečně byly překročeny lhůty, které správní řád pro vydání rozhodnutí stanoví. Nicméně nelze odhlédnout od skutečnosti, že byť zákon stanoví lhůty pro vydání rozhodnutí, s překročením těchto lhůt nestanoví žádné negativní důsledky pro správní orgán, pro zákonnost toho rozhodnutí. Skutečnost, že rozhodnutí správního orgánu je vydáno po překročení všech lhůt, neznamená nezákonnost takového rozhodnutí. Takový nástroj ve správním řádu stanoven není, a nakolik je soudu známo, ani doktrína, ani současná judikatura k takovému závěru nedospěla.

Tedy sama skutečnost, že prvostupňové rozhodnutí je vydáno po lhůtě stanovené procesním předpisem, neznamená jeho nezákonnost. Žalobce ovšem jako žadatel ve správním

řízení disponoval nástrojem, a to podáním návrhu na opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu, nicméně této ochrany před nečinností správního orgánu nevyužil.

Žalobce dále namítal, že v době od podání žádosti dne 31. 10. 2011 do vydání rozhodnutí dne 4. 4. 2012 došlo ke změně příslušné obecné závazné vyhlášky Statutárního města Chomutov, která znamenala změnu právního podkladu pro rozhodování Ministerstva financí, takže jeho žádosti po 1. 1. 2012 nemohlo být vyhověno. Nicméně podle názoru soudu bylo by předmětem spekulací, jak by situace vypadala, kdyby bylo bývalo rozhodnuto včas, tj. v rámci lhůt stanovených správním řádem. Takováto úvaha podle názoru soudu přesahuje smysl a účel tohoto řízení.

K dokreslení právní situace na přelomu roku 2011 / 2012 poukazuje soud na to, že již v době podání žádosti dne 31. 10. 2011, existoval nálezný Ústavního soudu ze dne 14. června 2011, zn. Pl. ÚS 29/2010, který v podstatě velmi zásadně měnil náhled veřejné moci na pravomoc obcí upravovat podmínky pro provoz nejenom výherních hracích přístrojů, ale právě těchto video loterijních terminálů, o který v inkriminované věci jde.

Za tohoto stavu věci, i kdyby Ministerstvo financí rozhodlo včas, v řádných lhůtách, nemohlo by od existence citovaného nálezu odhlédnout a lze tedy jen spekulovat o tom, jaký by to mělo dopad na napadené rozhodnutí ve věci samé, nebo dokonce jaký by mohl být další postup poté, kdy by takové rozhodnutí bylo vydáno včas a na základě následné změny obecné závazné vyhlášky Statutárního města Chomutov by byla situace posuzována nově.

V inkriminované věci je podstatné, že rozhodnutí bylo vydáno sice po lhůtě stanovené správním řádem, nicméně zákon s takovým postupem, s takovým stavem, nespojuje žádné negativní následky, zejména tedy ne následek nezákonnosti takového rozhodnutí. Rozhodnutí tedy bylo vydáno za takového stavu věci, kdy již žádosti žalobce nebylo možno vyhovět.

Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 6. května 2013, sp. zn. IV. ÚS 2315/12, provozování výherních hracích přístrojů a obdobných zařízení se nachází v zásadě na samém okraji společensky akceptovaných aktivit a je doprovázeno významnými negativními externalitami. Zátěž plynoucí z těchto externalit ovlivňuje sociální situaci obyvatel v obcích, v nichž jsou výherní hrací přístroje (či podobná zařízení) provozovány, a veřejný pořádek v těchto obcích. Také i právě proto je žádoucí, aby zastupitelstva obcí, která obce samostatně spravují, v rámci samosprávné pravomoci legitimně prostřednictvím své vyhláskové normotvorby rozhodovala o tom, mají-li být hazardní aktivity na jejich území regulovány.

Žalobce konečně namítal, že se žalovaný nevypořádal s jeho odvolací námitkou týkající se opožděného vydání prvostupňového rozhodnutí a poškození žadatele z důvodu změny právního stavu k 1. 1. 2012. Žalovaný v napadeném rozhodnutí k tomu uvedl, že nebude posuzovat předmětnou žádost podle vyhlášky Statutárního města Chomutov č. 3/2008, jak se žadatel mylně domnívá, a že vyhláška č. 16/2011 byla vydána v souladu s § 50 odst. 4 loterijního zákona, ve znění novelizovaném zákonem č. 300/2011 Sb. Žalobci by sice bylo lze přisvědčit ohledně nedostatečnosti vypořádání odvolací námitky, nicméně s ohledem na podstatné skutečnosti shora zmíněné, toto procesní pochybení nemohlo způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu v rozsahu žalobních bodů a ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán při svém rozhodování neporušil zákonem stanovené povinnosti a nevydal nezákonné rozhodnutí. Z těchto důvodů proto soud podané žalobě nevyhověl a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního jí zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 1. prosince 2015

**JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu**

**za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová**